

ב"ל (תל-אביב-יפו) 45505-07-11 - שלמה דויטש נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 45505-07-11 - שלמה דויטש נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה תל-אביב-יפו
45505-07-11 (תל-אביב-יפו)

שלמה דויטש

ע"י ב"כ - עו"ד מירב אפרים

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד שרון חג'ג'

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[24.01.2013]

כב' השופטת אורנית אגסי נציגת ציבור (עובדים) גב' נילי מאיר נציג ציבור (מעבידים) מר יואל שפרלינג
פסק דין

1. עניינה של תביעה זו, היא ערעור על החלטת פקיד התביעות מיום 17.1.11 לדחות את תביעת התובע להכיר
בירידה בשמיעה כפגיעה בעבודה וזאת בהתבסס על סעיף 84 א(א)(3) לחוק הביטוח הלאומי, מאחר ולטענת הנתבע
התביעה הוגשה לנתבע לאחר 12 חודשים מהיום בו תועד על ליקוי לראשונה.
הנתבע התבסס על החלטתו זו וטען כי הממצא הרפואי המצוי בו תועד לראשונה ליקוי שמיעה והמצוי בידי המוסד הוא
מיום 18.3.93.

2. אלה הן העובדות הרלבנטיות כפי שהן עלו מכתבי הטענות ואשר הצדדים אינם חלוקים עליהם:
א. התובע יליד 1952, עובד כקבלן גינון עצמאי משנת 1980 וחשוף לרעש מזיק של מכשירי גינון שונים.
ב. ביום 9.5.10 הגיש התובע לנתבע טופס תביעה לפגיעה בעבודה בגין ליקוי שמיעה וטנטון. טופס התביעה נחתם ע"י
התובע ביום 26.4.10 ובטופס צוין כי תאריך הפגיעה הוא 26.4.09, היינו מועד הבדיקה.
ג. תביעתו של התובע הוכרה כתאונת עבודה כמשמעותה בסעיף 84א לחוק הביטוח הלאומי.
ד. בעקבות ההכרה בתאונת העבודה הגיש התובע תביעה לקביעת דרגת נכות. ועדה רפואית דנה בעניינו ביום
28.12.10 וקבעה לתובע דרגת נכות בשיעור 33% בגין ליקוי שמיעה וטנטון בתחולה מיום 8.6.94.

ה. ביום 2.1.11 שלח הנתבע אל התובע מכתב המפרט את נכותו הצמיתה.

ו. למרות כל האישורים דלעיל תביעתו של התובע נדחתה במכתב מיום 17.1.11 כפי שפורט בסעיף 1 לפס"ד זה.

ז. בעקבות דחיית התביעה בהתבסס על תוצאות בדיקת השמיעה מיום 18.3.93 הגיש התובע את תביעתו לביה"ד.

ח. בדיון המוקדם שהתקיים בפני ביה"ד, הצהירה ב"כ הנתבע כי חלה טעות בהחלטת פקיד התביעות ובדיקת השמיעה בגינה נדחתה התביעה היא הבדיקה מיום 26.4.09 ולא הבדיקה מיום 18.3.93 כפי שצוין במכתב הדחייה.

3. כאמור תביעה זו עניינה הפרשנות שיש ליתן לסעיף 84א(א)(3) אל מול העובדות המפורטות לעיל. סעיף 84א(א)(3) קובע כדלקמן:

"אין רואים בליקוי שמיעה שעקב חשיפה לרעש, תוצאה של פגיעה בעבודה

אלא אם התקיימו כל אלה:

(1)...

(2)...

(3) ... הוגשה התביעה להכרה בליקוי השמיעה כפגיעה בעבודה, בתוך 12 חודשים מהיום המוקדם מבין אלה:

א. היום שבו תועד הליקוי לראשונה ברשומה רפואית כמשמעה בסעיף 17 בחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996.

ב. היום שבו, לדעת הועדה הרפואית או הועדה לעררים כמשמעותן בפרק זה, לפי העניין, החלה הירידה בשמיעה".

4. התובע טוען כי התנהלות הנתבע במקרה של התובע הן בדחייה בדיעבד של הכרתו כנפגע עבודה והן בהתחשב בעובדה כי מדובר באיחור של פחות משבועיים ימים בין מועד הבדיקה עליו הוא נסמך לבין המועד בו הוגשה התביעה, מחייבת קבלת התביעה.

התובע טוען כי בהתאם לפסיקת בתי הדין האזורי לעבודה יש לראות כל החמרה בליקוי השמיעה של המבוטח כליקוי עצמאי שתועד לראשונה באותו מועד ועל כן בדיקת השמיעה אותה צרף מיום 26.4.09 הייתה צריכה להבחן ע"י הנתבע בפרט לאור העובדה כי עמדה בפני הנתבע בדיקת שמיעה נוספת מיום 3.10.10 המצביעה על החמרה במצבו של התובע לעומת הבדיקה ב- '09.

התובע מפנה לפסקי הדין בל' (חיפה) 521/06 וכן בל' (ב"ש) 2678/09 אברג'יל נ' המוסד בהם נקבע כי הפרשנות לסעיף 84א(א)(3) מביאה לתוצאה כי אין מניעה להכיר בהחמרה כליקוי שמיעה כאשר הליקוי הבסיסי אשר לגביו חלפו יותר מ- 12 חודשים ממועד תיאור הליקוי לא יוכר.

עוד נקבע באותה פסיקה כי אם התנאים המהותיים מאפשרים הכרה בהחמרה כליקוי שמיעה, סעיף ההתיישנות לא ימנע הגשתה של תביעה בגין ליקוי זה כיון שיש לראות אותו כליקוי עצמאי שתועד לראשונה.

עוד נטען ע"י התובע כי קל וחומר במקרה של התובע בו התובע עדיין חשוף לרעש מזיק בעבודתו ובדיקת השמיעה מיום 3.10.10 מעידה על החמרה במצב שמיעתו.

5. הנתבע טוען כי מאחר ואין חולק כי ליקוי השמיעה תועד לראשונה תיעוד רלבנטי ביום 26.4.09 ואילו התביעה הוגשה ביום 9.5.10, אזי מאחר ומדובר בתנאי מנדטורי ומצטבר של החוק, המחוקק לא הותיר לנתבע כל שיקול דעת בעניין זה ובהעדרו לא ניתן להכיר בליקוי שמיעה כפגיעה בעבודה.

הנתבע טוען כי הינו גוף הפועל עפ"י חוק והמחוקק לא הותיר לו מרחב לשיקול דעת באופן שיאפשר לו לחרוג מהוראות החוק ולכן בדין נדחתה תביעתו של התובע בעניין זה.

מתן החלטה בניגוד להוראות החוק עלולה להשליך על קשת רחבה של מקרים המגיעים לפתחי הנתבע ועל כן עליו להיות שומר הסף בעניין זה ולפעול על פי הוראות החוק.

כמו כן אם תאושר תביעה זו יש בכך משום הפליה כלפי מקרים דומים שנדחו ע"י המוסד לביטוח לאומי בשל אי עמידה בתנאי סף, דבר זה אף עשוי להביא לפריצת סכר של תביעות כלפי המוסד.

6. לאחר שבחנו את טענות הצדדים ולאחר שבחנו את הפסיקה ומכלול העובדות שבפנינו אנו סבורים כי דין תביעת התובע להתקבל, הכל מהנימוקים הבאים:

התובע עומד בתנאי הראשון של סעיף 84א שכן הינו חשוף לרעש מזיק מתמשך במסגרת שנות עבודתו לרבות המשך עבודתו כעת וחשיפה לרעש זה.

כמו כן עומד התובע בתנאי השני לפיו הופחת כושר השמיעה בשיעור של למעלה 20 דציבל לפחות בכל אוזן. כמו כן עולה מהמסמכים כי תועדה החמרה במצב שמיעתו של התובע בהשוואה לתקופה קודמת במהלך 12 החודשים הקודמים ושיעור שעולה על 120 דציבל לפחות וכל זאת בשל המשך עבודתו וחשיפה לרעש מזיק.

אנו סבורים כי במצב דברים זה כאשר התובע ממשיך לעבוד בחשיפה לרעש מזיק וכאשר התיעוד הרפואי מוכיח החמרה במצבו, אין מניעה להכיר בהחמרה כליקוי שמיעה כאשר הליקוי הבסיסי אשר לגביו חלפו יותר מ- 12 חודשים ממועד תיעוד הליקוי ברשומה הרפואית ועד הגשת התביעה למוסד לביטוח לאומי לא יוכר.

מגבלת הגשת התביעה בתוך 12 חודשים מטרתה לתמרץ את המבוטח להגיש את התביעה במועד בו ניתן עדיין לבחון תנאי עבודה אמיתיים בהתייחס לתביעה שהגיש.

ובמקרה זה מאחר והתובע המשיך לעבוד ברעש מזיק כך שהתנאים המהותיים מאפשרים הכרה בהחמרה כליקוי שמיעה, ובפרט לאור העובדה כי הוצגה בפנינו בדיקת שמיעה מה- 3.10.10 בדבר החמרה נוספת לאחר הבדיקה נשוא תיק זה, אזי סעיף ההתיישנות של 12 חודשים לא ימנע הגשתה של התביעה בגין ליקוי זה.

אנו קובעים קביעתנו זו הן לאור הפסיקה שפורטה לעיל וכן לאור העובדה כי לטעמנו יש לראות את אותו ליקוי כליקוי עצמאי שתועד לראשונה רק במועד בו נתגלתה ההחמרה כאשר במועד זה ניתן לבחון את תנאי העבודה של התובע נכון למועד הגשת התביעה על החמרה.

באשר לטענת הנתבע כי הכרה באיחור של פחות משבועיים בהגשת התביעה תגרום לסחף של תביעות והינה בניגוד למטרת החוק, אנו סבורים כי פרשנות של דבר חקיקה צריך להיעשות לאור התכלית המונחת בפניו וכאשר מדובר בתובע אשר חשוף כל הזמן בעבודתו לרעש מזיק וכאשר עולה מבדיקות השמיעה כי חלה החמרה במצבו, זה המקרה החריג בו היה על הנתבע לקבל את תביעתו של התובע גם אם הוגשה באיחור של פחות משבועיים ימים ובפרט לאור העובדה כי התובע חתם על טופס התביעה בדיוק שנה ממועד עריכת הבדיקה היינו, 26.4.10.

7. לאור כל האמור, התביעה מתקבלת ואנו קובעים כי לא חלה התיישנות על תביעתו של התובע. בנסיבות החריגות של תוצאות פסק-דין זה אנו סבורים כי אין לפסוק תוצאות כנגד הנתבע.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ג, (24 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.